

Inleiding:

Non dualiteit zal de meerderheid der mensheid helemaal niets zeggen of interesseren. Dat is een gegeven en het is oke. Non dualiteit valt dan ook onder de stroming “njana yoga”, de weg van inzicht. Dit naast bijv. “bhakti yoga”, wat staat voor aanbidding of verheerlijking en centraal staat in veel religies. Non dualiteit is een theorie, die niet eenvoudig is te doorgronden en in feite ook niet door het denken bevat kan worden. Het moet in feite door middel van een vallend inzicht, eigen gemaakt worden of liever gezegd, het valt plotseling. Omdat er verschillende leraren zijn die weer op hun eigen manier vertellen over non dualiteit, is het goed een paar van die leraren naast elkaar te zetten.

Non dualiteit:

Wordt tegenwoordig op verschillende manieren in de wereld en de media gezet. De meest populaire Nederlandse en light versie is die van Paul Smit. Aan de ene kant goed dat er voor een grote groep toegang is tot het non dualiteit denken, aan de andere kant treedt er misschien ook een soort vervlakking op. Paul zegt, alles wat ik zeg is niet waar, we kunnen de waarheid nooit met woorden pakken.

Alles gebeurd, je hebt geen vrije wil en alles gaat zoals het gaat. Cristiano Ronaldo gebeurd ook gewoon en als hij hard traint dan gebeurd dat ook binnen dat verhaal. Dat Paul daar s avonds zijn lezing staat te geven is niet iets wat hij zelf gewild heeft, maar wat gebeurd, hij heeft er niet voor gekozen. Hij straalt dan ook een grote blijheid en vrijheid uit, ongedwongen, niet verkramp. In feite praat Paul hier wat hij soms noemt, uitgezoomd. Uitgezoomd betekent dat je alles ziet buiten het Verhaal, zoals we dat normaal gesproken dagelijks ervaren. Zoals jij bent schuldig aan dat en dat gebeuren en dat had je anders moeten doen. Dat is dus ingezoomd.

Uitgezoomd bekeken is er niemand die schuldig kan zijn, omdat alles gaat zoals het gaat. Het had op dat moment niet anders kunnen gaan.

Het betekent niet dat je binnen dat verhaal ontslagen bent van alle verantwoordelijkheid en dat het een aanmoediging is om maar losgeslagen door het leven te gaan. Verantwoordelijkheid blijft er binnen dat Ik verhaal. Hier zit natuurlijk een paradox, maar dat is de kern van deze leer over ego versus bewustzijn. Dezelfde paradox dat tijd niet bestaat en tegelijkertijd we wel kloktijd hebben. Voor de oerknal bestond er geen tijd en ruimte en na de oerknal wel. Maar voortdurend bestaat er de toestand zonder tijd, dat is wat we het Nu noemen. Het verwijst niet naar een tijdsmoment, maar naar de toestand van voortdurende tijdloosheid. Ieder moment kunnen we ons daarvan bewust zijn. Dat is wat Eckhart Tolle “leven in het Nu” noemt.

Jan van Delden benadert het weer anders, hij combineert het tegenwoordig ook met de „kursus in Wonderen”. De eerste oorzaak, ook wel God genoemd, kloont zichzelf als het ware. Vandaar uit ontstaat de denkbeeldige afscheiding. Het jonge kind heeft een geheimpje, dat hij niet met “Pappa” wil delen en voor zichzelf houdt. Daar hebben we dan een eerste denkbeeldige afscheiding.

In wezen kan er nooit echte afscheiding zijn, maar het is als een droom: we denken echt dat wat er in de droom gebeurd, in feite het echte leven is. Je ervaart het als echt.

De ultieme rust en liefde die we eigenlijk zoeken, kan alleen in die eerste Oorzaak gevonden worden en nooit in dat afgescheiden ikje. Sommigen noemen of bedoelen dat met GOD.

Jan gaat voor zichzelf terug naar die eerste oorzaak door het zogenaamde suizen, wat er is in de omgeving. Hij kan daardoor weg van de zogenaamde werkelijkheid en neemt die niet te serieus. Sneller schieten dan de schaduw, noemt hij het. Dus voordat je de werkelijkheid, het ingezoomde verhaal, te serieus neemt, zoom je uit naar wat ook wel „ het kennende” genoemd wordt. Er wordt alleen waargenomen, zonder interpretatie en betekenisgeving.

Het Kennende blijft altijd onaangetast door wat er in de vormen gebeurt, het kan nooit zijn volheid en compleetheid verliezen. Het is als de spiegel die ook nooit verandert door datgene wat er voor staat.

Is er een verschil met Paul Smit? Jan is wat theoretischer, wil ook precies weten hoe het zit.

Analytischer dus. Paul Smit creëert meteen de paradox, door te zeggen, alles wat ik zeg is niet waar en alles gebeurt van zelf, we kunnen niets doen. Dat zet iedereen op het andere been en werkt lachwekkend. Hetzelfde wat Tony Parsons doet door te zeggen, er is niemand.

Bij Tony moeten mensen ook erg lachen, omdat het zo geruststellend is dat je toch niets kan doen, er in feite niemand is, geen personen, en dat het ego dit allemaal toch niet kan begrijpen. All there is is breathing, sitting On a chair, walking etc alles wat er is, is wat er gebeurt.

Als iemand vraagt aan Tony hoe hij het begrijpen kan zegt Tony, dat kan je niet. Niemand kan het begrijpen. Lachen natuurlijk, want waarom zit je daar dan eigenlijk en ben je naar die lezing gegaan.

Toch gebeurt er iets wezenlijks op dat moment, omdat je helemaal uit je denken schiet, even helemaal niets meer kan doen en in die hulpeloosheid ben je heel even nietk.

Daar gaat het ook in feite om, op het moment dat het Ik opgelost is, is er alleen maar alles, eeuwigheid, niet weten etc. Dat was er altijd al, maar daar keken we over heen, omdat we aan het zoeken waren. Door de verwarring die ontstaat door het antwoord van Tony, is er even Niets meer. En eigenlijk was dat er al de hele tijd al.

Er wordt ook wel gesproken over het geest-lichaam mechanisme versus bewustzijn. Het geest-lichaam mechanisme is geconditioneerd, zodat we in feite niet meer zuiver kunnen waarnemen. Alles is al door leren ingevuld. Vanaf de leeftijd van 2 jr raakt een kind langzaam dit contact met Alles kwijt en wordt het ego steviger. Het gevoel van afgescheidenheid groeit en daarmee ook problemen en individueel ervaren emoties. Het lijden is begonnen. Een baby heeft ook honger en pijn maar dat is nog niet gekoppeld aan een persoonlijkheid. Pijn wordt moeilijker op het moment dat het gekoppeld is aan een zogenaamd Ik.

Dieren lijden ook, maar het is onpersoonlijk. De dierenwereld is bijzonder wreed, als je wel eens natuurfilms ziet. Het is daar heel normaal een poot af te bijten van een ander dier, op te jagen etc.

Dat soort lijden is dus inherent aan het leven. Voor een mens is het alleen mogelijk naar dat soort onschuld van dieren te gaan, door de oplossing van het Ik. Tony Parsons noemt het Ik ook wel verkrampde energie. De energie die er altijd al is, raakt verkrampt tijdens de eerste levensjaren, de vorming van het ego, wat natuurlijk nodig is om in deze wereld van vormen te kunnen overleven. Later echter, gaat het ego ook in de weg staan en moet het weer opgelost worden, met behoud natuurlijk van alle aangeleerde mechanismen zodat we weten dat we niet zomaar de weg kunnen oversteken en hoe we een auto moeten besturen.

Non dualiteit is niet iets wat we in een week gaan doorzien; het is een weg die je kan gaan, die steeds dieper en dieper kan worden, meer genuanceerd en tegelijkertijd meer en meer beschikbaar. Slechts een kleine groep zal geïnteresseerd hierin zijn, hoewel een film als "Alles over Niets" er aan bijdraagt, dat een groter publiek kennis maakt met dit denken. Hierin zit meteen weer de grote paradox want non dualiteit gaat natuurlijk helemaal niet over denken.

Boeiend is dat na eeuwen van religie en geloofsbeleving er weer een nieuwe mogelijkheid is om, zonder doctrines en dogma's, weer iets van de kern van het leven ervaren kan worden. Ook is er een gemakkelijke koppeling met bijv. psychologie en filosofie te maken. Terug naar de eenheid.